

L'Assemblea de la Generalitat

Interessant parlament de Joan Casanoves

Acabat el parlament del senyor Bofill i Mates, féu ús de la paraula el Conseller senyor Casanoves.

Començà el seu parlament el senyor Casanoves, fent un elogi de l'oratória del que l'havia precedit en l'ús de la paraula.

Tractaré—digué seguidament—de recollir algunes de les expressions del vostre parlament, el qual té dos aspectes. L'un d'adhesió i l'altre de crítica.

En nom del Consell de la Generalitat contestaré les vostres paraules

Parlaré primerament de la proclamació de la República Catalana que vós heu alludit en el vostre discurs, la qual fou portada a cap com vós mateix heu dit amb la col·laboració popular, sota la iniciativa dels homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya que si més no hagués fet, aquest sol acte seria prou per a redimir-la de totes les equivocacions que hagués pogut sofrir, perquè l'Esquerra, junt amb el seu President, l'honorable Francesc Macià, donà el més gran pas per a les llibertats de Catalunya.

Es va proclamar aquells dies la República Catalana perquè era l'única forma possible de correspondre al fet que es produí de catalanitat i republicanisme.

Vingué després una ambaixada de Madrid. Vingueren tres ministres del Govern central, entre ells un que vós indirectament heu lloat en nom del vostre catalanisme: Nicolau d'Olwer.

Passàrem en la reunió que seguí a l'arribada dels esmentats ministres les hores més amargues que jo recordo. D'una banda, lluitàvem amb la nostra aspiració de llibertat per a Catalunya i per l'altra, pensàvem en el que representava Catalunya per als altres pobles ibèrics. Després de la reunió a què em refereixo, es canvià la República Catalana pel Govern de la Generalitat de Catalunya.

No ens podeu fer cap retret en nom del vostre catalanisme perquè el canvi realitzat no tenia cap altra finalitat que la de consolidar la República.

Es fixaren les atribucions nostres en un Decret de la Presidència i en altres decrets en relació amb l'ambaixada que havia vingut de Madrid s'estructurà.

Jo recordo durant la Mancomunitat, quan vós encara representàveu la Lliga Regionalista, i d'aquella època recordo discussions que hem tingut tots dos defensant diferents posicions polítiques. En canvi avui heu fet el gran elogi d'aquell organisme, el qual no era possible que reivindicés mai les aspiracions de Catalunya. La Gene-

Text de la declaració aprovada per aclamació a l'Assemblea de la Generalitat

“Els diputats signants tenen l'honor de proposar a l'Assemblea de la Generalitat, que vulgui declarar:

1.ª Que, en la seva qualitat de representació íntegra de Catalunya, segueix amb la màxima atenció els tràmits per l'aprovació de l'Estatut presentat al Parlament, confiant que aquest, amb un esperit democràtic, generós i de cordial convivència, exigit per la transcendència històrica d'aquests moments, respondrà al afany de tot Catalunya, explícitament decidida i unànime a sostenir l'Estatut de la seva llibertat dintre la República Espanyola.

2.ª Que s'acordi comunicar a la Representació Parlamentària de Catalunya a les Corts de la República, la satisfacció amb què l'Assemblea de la Generalitat ha vist la seva actuació en aquest aspecte essencial, i saludar-los en senyal d'adhesió i encoratjament.

3.ª Refermar a l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya i al seu Consell, l'adhesió fervent de l'Assemblea, fent constar que veu en aquell l'encarnació dels anhels populars manifestats en l'Estatut.

Barcelona, 16 de gener de 1932.—M. Galés, Joan Ll. Pujol i Font, Josep M.ª Serrallera, F. Viladomat, J. Andreu, M. Rauret Mallol, P. Farreras i Duran, J. Bofill, J. X. Rubies, A. Bastardes, Pere Coromines.”

ralitat sí que representa les llibertats de Catalunya. La Mancomunitat era fruit de la Monarquia i la Generalitat ho és de la República. Quina gran diferència no hi ha entre l'una i l'altra!

Aquell fet de proclamar la República Catalana fou el que va produir l'Estatut de les llibertats de Catalunya dintre de la Federació Espanyola.

Diuen que hi heu col·laborat tots els partits polítics i és cert. Es van convocar tots, encara que alguns d'ells, com el vostre, els hagués arreconat el sufragi popular, i tots foren escoltats.

La solidaritat catalana que vós propugneu nosaltres la interpretem d'una altra manera. La interpretem en el sentit de no fer cap acció que pugui fer mal a Catalunya a fora d'aquí. Vosaltres això no ho heu tingut en compte, perquè no us heu volgut conformar amb la vostra desfeta ni amb el triomf de l'Esquerra.

Heu de tenir en compte que el Govern de la Generalitat és fruit d'un estat de fet, d'un moviment de revolució, de commoció i el poble que elegí lliurement i unànime el seu President, encara no li ha retirat la confiança. Si algun

s'han presentat, el mateix de caràcter social que polític. No ha defugit tampoc intervenir en l'economia catalana, per la qual causa ha intervingut en l'agricultura i les classes agrícoles, que s'havien vist abandonades de tots els Governos han tingut en ell un guiatge i una protecció que no se'ls havia prodigat mai. I vós, d'aquesta obra admirable, n'hi feu retret.

Encara n'hi feu d'altres, de retrets. Dieu que ell ha d'ésser l'home de tots els partits i feu una comparació amb el President de la República Espanyola, que no s'hi escau, perquè quan Alcalà Zamora deixà d'ésser el representant del partit progressista ja s'havia elaborat la Constitució espanyola i, en canvi, Catalunya no té encara aprovat el seu Estatut d'Autonomia. La llibertat de Catalunya, tingueu-ho ben present, va lligada amb l'Esquerra Republicana de Catalunya.

També heu criticat que el President hagués assistit a actes públics i a mítings de controvèrsia.

El President, com a home democrata, ha volgut sentir de ben aprop els batecs del poble. Ell ha volgut constatar la situació política, confonent-se amb el poble. El President segueix el poble ben aprop d'ell, com a dirigent d'un partit i com a home revolucionari que és li ha fet augmentar la confiança.

El President, que no ha defugit, que no defuig mai de ningú, heu dit que defuig la Premsa.

No és que defugi ni hagi defugit la Premsa, però no són els periodistes, sinó ell el que ha de precisar quin és el moment oportú de fer manifestacions públiques.

Mireu si no és cert el que us dic, que actualment n'hem tingut proves palpables a Espanya, on a causa de parlar fora de temps, s'han produït conflictes i fins crisis.

Em felicito que hagueu volgut veure una coincidència amb el discurs de Nicolau d'Olwer. Aquell discurs inspirat per un esperit col·laboracionista amb les esquerres de Catalunya, i en canvi aquí la minoria d'Acció Catalana no fa pas el mateix, i es queixa de la nostra actuació esquerrista.

(Segueix a la pàgina 5)